

Rozhovor: 27. Jak předcházet zneužívání kazateli

S traumatologem o tom, proč stále slyšíme zprávy o sexuálním zneužívání kazateli a zneužívání moci mezi kazateli i laickými vedoucími ve sborech.

Rozhovor

(123rf.com)

Jak předcházet zneužívání kazateli a syndromu vyhoření

Neochota nebo neschopnost udělat těžkou práci na uzdravení z minulosti podle zkušeného traumatologa s teologickým vzděláním přizivuje krizi násilného chování mezi kazateli.

„Jak moudře poznamenal Richard Rohr, utrpení, které nebylo transformováno, se přeneso,“ vysvětlil John Loren Dotson, licencovaný psychoterapeut a certifikovaný odborník na traumatologii, který je také ordinovaným kazatelem.

Dotson dodal: „Neexistuje žádná náhrada za těžkou práci na uzdravení z minulosti.“

John Dotson

To je důvod, proč stále slyšíme zprávy o sexuálním zneužívání kazateli a zneužívání moci mezi kazateli i laickými vedoucími v církvi, přinášejí nám jedno jednoduché poselství: Všichni kazatelé potřebují terapeutickou pomoc, aby pochopili svou minulost a jak to ovlivňuje jejich reakce v současnosti.

Učinit tento druh mentální a emocionální práce tak nezbytným, jako je učení se základům teologie, by dramaticky snížilo frekvenci a závažnost případů zneužívání, ke kterým dochází ve sborech, věří John Dotson.

Je to založeno nejen na obecném pozorování, ale i na jeho 30 letech práce v individuálním, párovém, rodinném a skupinovém odborném poradenství - včetně mnoha práce s kazateli a laickými vedoucími sborů.

Dotson získal bakalářský titul v teologických studiích na *Lincoln Christian College* a magisterský titul v odborném poradenství na *Georgia State University*. Studoval také biblickou integraci na *Institutu psychologických studií*, nyní *Richmont University*, v Atlantě a má za sebou více než 30 hodin postgraduálního studia teologie z *Master's Seminary* v Los Angeles a *New Orleans Baptist Theological Seminary*.

K tomuto výčtu přidává ještě jeden zásadní a transformační vliv: Měl výsadu studovat pod vedením Eugena Petersona, překladatele verze Bible *The Message* a jednoho z nejobdivovanějších biblických učitelů a autorů knihy, a osobně mu sloužit koncem 20. století.

Dotson, který žije a pracuje v Atlantě, se nedávno sdílel v rozhovoru s BNG (Baptist News Global) o tom, proč je terapeutická práce nezbytná pro zdraví a pohodu kazatelů. Následuje lehce upravená verze tohoto rozhovoru:

Když uvažujeme o různých způsobech, jak se mohou kazatelé stát zneužívajícími - ať už sexuálními či jinými - co bychom mohli předpokládat, že chybělo v jejich přípravě na službu, která takové chování umožnila?

Jednoduchým, ale zásadním chybějícím prvkem je požadavek předložit svou historii nezhojeného vztahového zranění před Pána v bezpečném, respektujícím a soucitném terapeutickém vztahu s kvalifikovaným terapeutem vyškoleným a zkušeným v umění řešení traumatu.

„Utrpení, které nebylo transformováno, bude přeneseno na jiné.“

Roky výzkumu prováděného předními odborníky v oblasti řešení traumat (Bessel van der Kolk, Dan Siegel, Bruce Perry a kol.) nade vše pochybnost prokazují, že řešení bolestivých vztahových zážitků,

natož jiných forem traumatu, není dosaženo prostřednictvím tradiční terapie rozhovorem, na který se omezuje drtivá většina poradců.

Jak moudře poznamenal Richard Rohr, utrpení, které nebylo transformováno, bude přeneseno.

Vztahové konflikty, zneužívání a zanedbávání – nejtragičtějších příkladů, kterých se dopouštějí duchovní vůdci, kteří díky své vnímané moci, důvěryhodnosti a autoritě mají zvláštní postavení k tomu, aby zranili nenáročné Boží stádo – jsou způsobeny spouštěním nevyřešené minulosti jednotlivců.

Způsobem, jakým mozek pro přežití chybně vnímá ohrožení vlastní potřeby cítit se bezpečně a významně, a reaguje, jako by byl skutečně ohrožen jeho život nebo pocit jeho vlastní hodnoty.

Tato dynamika nesprávného vnímání ohrožení vlastní bezpečnosti nebo významu není samozřejmě v žádném případě jediným důvodem pro zneužívání ze strany vůdců, ale je součástí těchto hrozných činů vzhledem ke škodám způsobeným v jejich osobní historii nevyřešenými zkušenostmi.

Když se kazatelé, kteří byli jako děti sami sexuálně zneužíváni, stanou pachateli, je to téměř vždy pokus vyvinout moc k vyplnění vakua bezmoci a hanby, které pociťují. Když se spustí nezahojená minulost, lidé – bez ohledu na roli nebo pozici – mohou reagovat bojem, útekem, zmrazením nebo uklidněním, přičemž všechny tyto reakce jsou jim dány tak, aby přemohly, neutralizovaly nebo jinak unikly mylně vnímané hrozbě ve snaze o přežití.

„Když se vůdci, kteří byli sami sexuálně zneužíváni jako děti, stanou pachateli, je to téměř vždy pokus vyvinout moc k vyplnění vakua bezmoci a hanby, které cítí.“

Tyto reakce jsou adaptivní a nezbytné, když je na dosah skutečná doslovná hrozba, ale jsou extrémně maladaptivní a destruktivní, když se projevují v reakci na chybné vnímání hrozby (což představuje více než 99 % toho, na co lidé maladaptivně reagují).

Například, kolikrát se vedoucí ve sboru nebo na schůzce zaměstnanců stali navzájem bojovnými, kritickými a defenzivními jen proto, že se cítili ponižováni nebo znehodnoceni spoluvedoucími?

Byl jsem na hodně setkání staršovstev, abych na vlastní oči viděl, jak se objevují nejistoty a nezahojené rány, abych věděl, jak je to běžné.

Jednou před mnoha lety jsem se na schůzce starších začal bránit, když jsem si všiml, že s některými členy sboru se nezachází laskavě a ohleduplně, stejně jako když jsem se jako dítě cítil týrán svým otcem.

Musel jsem mít vyléčení těchto ran, abych dozrál jako vůdce. Vzpomínám si, jak jsem kdysi v době svého semináře slyšel o dvou studentech *Dallas Theological Seminary*, kteří se dostali do pěstního souboje kvůli teologickému rozdílu v názorech! Jak tragické, když naše nezahojené rány spouští reakce tak hluboce nevhodné vůči Tomu, o kterém tvrdíme, že ho následujeme.

V případě sexuálního zneužívání farníků kazateli víme, že mnozí z těchto pachatelů byli poniženi a zbaveni moci a kontroly, sami byli oběti sexuálního násilí.

Výsledné poškození vlastního pocitu sebe sama a zkušenost bezmoci, kterou sexuální zneužívání způsobuje, vede k vnímané potřebě uplatňovat moc a kontrolu nad druhými, když se jedinec snaží překonat bolestivé pocity své bezvýznamnosti, které jim byly původně způsobeny.

Katolická církev je zvláště a zjevně zodpovědná za nespočetné tisíce obětí, zejména se domnívám, že částečně kvůli nebiblickému požadavku celibátu, když Písmo uvádí, že celibát je duchovní dar (1 Kor 7:32-34), nikoli něco, co se snadno praktikuje jen proto, že je složen slib. Svoboda vyžaduje zmocnění Ducha svatého.

Bez takového základního požadavku porozumět vlivu minulých nezhojených ran na současné fungování a udělat práci na vyřešení těchto zranění, budou semináře nadále promovat jednotlivce, kteří mohou mít dobré znalosti o teologii a církevní správě, ale jsou žalostně nepřipraveni na vztah k sobě samým a k jiným s pokorou, laskavostí a soucitem Ježíše, o kterém tvrdí, že ho následují - natož pak radikálně předělat církevní kulturu na ústřední postavení bezpečného uzdravujícího vztahu jako základního rysu opravdového učednictví.

Vzhledem ke skutečnosti, že služba je duchovním bojem, oč důležitější je, aby kazatelé vykonali základní práci svého uzdravení, protože pokud tak neučiní, jsou exponenciálně zranitelnější vůči vlivu nepřítelů?

Zdá se, že řada teologických seminářů za posledních zhruba 20 let přidala zaměření na „sebe péči“ pro kazatele, ale zaměřilo se to na správné věci? Zdá se, že mnoho z toho souvisí spíše s povrchními věcmi než s tvrdou vnitřní prací. Je to spravedlivé hodnocení?

Podle mého odborného názoru je to skutečně spravedlivé hodnocení. Péče o sebe sama je životně důležitá, ale nenahrazuje vykonávání tvrdé vnitřní práce toho, o čem, jak věřím, mluvil Ježíš, když řekl v Lukáši 9:23-24: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe a vezme denně svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by si chtěl zachránit život, ztratí jej, ale kdo ztratí svůj život pro mě, zachrání si jej.“

„Neexistuje žádná náhrada za tvrdou práci na léčení z minulosti.“

Pavel v mnoha svých dopisech odkazoval na stejný proces umírání naší svévoli.

Pokud jde o důležitost péče o sebe, v jakékoli funkci, kde je ústředním prvkem neustálé poskytování emocionálních, duchovních, fyzických a mentálních zdrojů, jsou všichni lidé -pomocníci náchylní k únavě ze soucitu a jiným formám vyčerpání.

Péče o sebe je zásadní pro udržení zdraví a dlouhověkosti. Jako traumatologovi je sebepéče nespornou součástí toho, co mi umožňuje pokračovat v intenzivní terapeutické práci, kterou zapojuji s těmi, kdo prožili trauma.

Pro ilustraci omezení sebepéče si však představte člověka se zlomenou nohou, který spoléhá na berle a časté sezení. Tento přístup není léčbou hlavní příčiny problému, ale spíše pokusem minimalizovat bolest a nepohodlí kořenového problému. Odpověď je uzdravit zlomenou nohu.

Po vyléčení bude péče o sebe stále nezbytná, protože používání nohou vyžaduje odpočinek od fyzické aktivity, ale fungování člověka se výrazně zlepší, jakmile bude vyřešena základní příčina.

Těžkou prací na uzdravení z minulosti prostě nic nenahradí. Ježíš nemohl být jasnější, pokud jde o cenu jeho následování: Smrt falešnému, svévolnému já.

Nyní si uvědomuji, že tento koncept nemusí být nutně běžně zmiňován v pastoračních kruzích, ale je to ústřední koncept v psychoterapii.

Falešné já, nebo to, co se svými pacienty nazývám já, jež přežilo, je já, které se typicky vytváří

nevědomě v reakci na bolestivé zážitky ze zneužívání, zanedbávání a traumat všeho druhu, nejčastěji zakoušené v dětství.

Je to já, které se zoufale snaží vyhnout dalším zkušenostem strachu a hanby, ale používá nezdravá opatření k dosažení svých domněle sebeochranných cílů.

Seznam těchto maladaptivních strategií je zdánlivě nekonečný, zahrnují věci jako závislosti, arogance, pýcha, přetvářka, rigidní černobílé myšlení, pózování, touha po moci a vlivu, obrana, skrývání a popírání, zneužívající kontrola, sebespravedlnost, nedostatek pokory a zodpovědnosti.

Bez odhodlání zabývat se naší historií učení o nezhojených ranách jsou kazatelé zranitelní vůči používání těchto maladaptivních sebeochranných reakcí ke škodě sobě i těm, kteří jsou pod jejich vedením.

Zejména v tradici svobodných církví - jako jsou baptisté a biblické sbory a nedenominační sbory - existuje jen málo mechanismů, které by rozpoznaly zneužívající osoby předtím, než se ujmou vedení. Jak bychom v tom mohli udělat lepší práci?

Bohužel toto slepé místo nebude zmírněno, dokud se církve nevrátí k autentickému modelu biblického učenictví, jak jej předvedl sám Ježíš. Toto je smutné dědictví funkce nahrazující formu, ke které jsou náchylné všechny organizace.

„Ježíš nepřipravil své hlavní učedníky založením semináře.

To, že ač nám Ježíš přikázal, abychom činili učedníky, a sbory tak nečiní podle jeho vzoru, bylo pro mě dost šokující.

Při vši úctě k teologickým seminářům a jejich vedoucím Ježíš nepřipravoval své první učedníky založením semináře. Vedl malou skupinu drsných, ale oddaných mužů v tříletém procesu intimního poznávání jejich nedostatků, obav a selhání a učil je objevovat své pravé Bohem stvořené já.

Líbí se mi překlad Jana 1:12 od Gene Petersona — „Ale kdokoli ho chtěl, kdo uvěřil, že je tím, za koho se prohlašoval, a kdo by dělal to, co řekl, ty učinil, aby byli jejich pravým já, aby byli dětmi Božími.“

Ježíš je například učil, že moc není postavení nebo postoj, ale spíše služba s pokorou a soucitem.

Protože nejlepší definice vůdce, jakou jsem kdy slyšel, je „ten, kdo jde první“. Dokud se od kazatelů ve výcviku nebude vyžadovat, aby vykonali umírající práci na léčení svých zkušeností s osobním utrpením, ti, o něž pečují, nebudou vědět, jak najít uzdravení pro sebe. Z utrpení jsme vysvobozeni utrpením.

Jaká by měla být role terapie jak v pastorační přípravě, tak v pastoračním životě?

Jedním slovem *zásadní*. Sbory a náboženské organizace jsou zalidněny upřímnými, ale zlomenými lidmi, kteří často nemají výcvik nebo osobnostní zralost, aby poskytli skutečným zájemcům o duchovní růst a uzdravení bezpečný důvěrný kontext pro zpracování jejich historie utrpení.

Prakticky všichni návštěvníci sboru v té či oné míře cítí, že není bezpečné odhalit skutečná zranění, selhání a traumata svého života, aniž by se museli obávat porušení soukromí a důvěrnosti nebo vyvolat úsudek ostatních, jejichž nevyřešené problémy byly otevřeny jejich odvážnou zranitelností.

Mnoho mých pacientů v průběhu let sdílelo srdceryvné příběhy o odhalení například hlubokého emocionálního zneužívání v jejich manželství, jen aby jim bylo řečeno, že jediným ospravedlněním rozvodu je cizoložství nebo opuštění nevěřícím partnerem.

Je jasné, že se jedná o ospravedlnění doložená Písmem. Je tragické, že se zdá, že mnoho kazatelů nechápe, že Bible nebyla napsána proto, aby kodifikovala všechny myslitelné způsoby, kterými může jeden z manželů očernit a zničit duši druhého – a věřte mi, slyšel jsem o desítkách takových destruktivních vzorců chování a byl jsem svědkem tolika způsobené bolesti a utrpení, z nichž žádná není v Písmu nikdy zmíněna.

„Ježíš v Písmu vždy upřednostňoval soucit s lidským utrpením před zákonem – vždy.“

Na strnulosti postojů některých kazatelů (některé z nich jsou docela dobře známé) je zvláště znepokojivé, že zcela ignoruje skutečnost, že Ježíš v Písmu vždy upřednostňoval soucit s lidským utrpením před zákonem – vždy.

Zákoníci Ježíšovy doby ho nenáviděli za postoj jeho srdce vůči takovému utrpení a neúnavně se ho pokoušeli chytit do jakési nebiblické pozice, aby ospravedlnili své nesoucité a samoúčelné nesprávné výklady srdce jeho Otce.

Pokud budu vyznívat, jako bych byl na tyto typy vůdců tvrdý, tak jsem. Ježíš zuřil na ty, kteří si zvolili zákon před soucitem s lidským utrpením, stejně jako já. Mnohá z jeho podobenství a příběhů byla speciálně promyšlena tak, aby ilustrovala cit Otcova srdce pro lidské utrpení. Pro takovou slepotu tedy neexistuje žádná omluva.

Teologické semináře musí vyžadovat terapii pro každého kandidáta na službu kvůli posvátné svěřenecké odpovědnosti vést ty, o které se starají.

Pro licencované psychoterapeuty ve státě Georgia vyžaduje stát přísnou pozornost věnovanou přípravě těch, kterým je svěřena emocionální pohoda klientů. Proč se také od teologických seminářů a sborů nevyžaduje, aby dělaly vše, co je možné udělat, aby zajistily takovou péči a ochranu srdcím Božího lidu?

Vzhledem k neustálým nárokům života a služby by starší sborů také měli vyžadovat od kazatelů, aby ve snaze o další uzdravení a trvalou péči o sebe vyhledávali terapii.

Je ironií, že kazatelé byli tradičně vyzýváni, aby radili svým věřícím sourozencům, aniž by pro to měli odpovídající školení v teologickém semináři. Nemůžete adekvátně vést jinou osobu po cestě, kterou jste předtím sami neprošli.

Kazatelé, kteří usilují o své uzdravení, se zároveň učí od profesionálních terapeutů, jak lépe radit svým věřícím sourozencům.

„Rady starších by také měly vyžadovat, aby kazatelé vyhledávali terapii ve snaze o další léčení a trvalou péči o sebe.“

Je třeba říkat víc než slova Pavla ve 2. Korintským 1:3-4: *„Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec soucitu a Bůh veškeré útěchy, který nás těší ve všech našich problémech, abychom mohli utěšit ty, kteří se ocitli v jakýchkoli potížích, útěchou, kterou sami dostáváme od*

Boha.“

Proč se to neděje? Je to finanční problém, stigmatismus, nedostatek času?

Nejlepší analogií pro vysvětlení odpovědi na tuto otázku se zdá být americké uctívání pragmatismu obecně a americký vzdělávací systém, který odráží jeho hodnoty, konkrétně.

I když věřím, že je odpovědností rodičů vychovávat děti, aby se z nich stali zbožní pečující lidé, faktem je, že se to často neděje, alespoň ne adekvátně, a tak školní systém, který zčásti představuje odpovědnost společnosti chránit své občany a pečovat o ně, potřebuje naučit děti, jak žít dobře.

Sociální kontext školy je předpřipraveným místem pro výuku a modelování hodnoty a schopnosti dosáhnout emocionálně bezpečného spojení se sebou samým a ostatními prostřednictvím soucitu se strachy a zraněními sebe sama a druhých, laskavostí a péčí, s ohledem na potřeby druhých.

Stejně důležité jsou tyto jejich a mnoho dalších vnitřních dovedností a postojů pro to, stát se více než jen strojem na vydělávání peněz. Je to také ideální prostředí pro vštěpování léčivé podpůrné síly bezpečné komunity.

„Jakkoli je akademické studium cenné, prakticky nic z čistě akademické hodnoty nevybaví studenty, aby byli zdravými lidmi.“

Jinými slovy, jakkoli je akademické studium cenné, prakticky nic z čistě akademické hodnoty nevybaví studenty, aby byli zdravými lidmi, aby věděli, jak milovat Boha, sebe i druhé s pokorou a důstojností – to jsou základní náležitosti dobře prožitého života.

Instituce upřednostňují to, co se zdá být měřitelné („Tak co, pane kazateli, kolik vás bylo tuto neděli?“). Kurzy a zkoušky, jakkoli jsou nezbytné, do této šablony pěkně zapadají, ale skutečný proces transformace nikoli.

Transformace není snadná, měřitelná, čistá ani efektivní; je to chaotické a frustrující, obtížné a často odrazující.

Vyžaduje to, abychom měli odvážnou sílu soucitu, se kterou můžeme čelit svým strachům a selháním i obavám a selhání druhých.

Znamená to odpojit naše uši, které se snadno urazí, abychom mohli potlačit hněv, zmatek, zoufalství a někdy vulgární výrazy zraněných duší, které jinak nemohou najít slova, kterými by vyjádřily bolest, kterou pociťuje – nemluvě o trpělivosti a něžnosti Božího Ducha, který je podporuje, každou duši ve svém vykupitelském utrpení a skrze něj, dokud se uvnitř plněji nezformuje obraz Krista.

Nejlepší odpověď, kterou mohu dát na to, proč se to v žádné významné míře neděje, je, že síla strachu a studu takové snaze často brání. Dokud samotná kultura sboru nepodpoří potřebu poskytnout bezpečí a přijetí naší lidskosti, mnoho křesťanů neuvidí absolutní potřebu bezpečného způsobu, jak zažít transformující sílu bezpodmínečné lásky Boží prostřednictvím sboru.

Odešel jsem ze služby kazatelského povolání, protože ve sborech, ve kterých jsem sloužil, byla velmi malá chuť na autentické učednictví, takže netrvalo dlouho, než jsem si uvědomil, že musím odejít, abych pomáhal uzdravit Boží lid.

Pro mnoho lidí je život v podstatě o skrývání reality strachu a hanby, kterou pociťují, spíše než o tom,

aby do nich vstoupili, aby byli vysvobozeni z jejich oslabujícího vlivu.

Bez toho, že by tuto práci nejprve dělali kazatelé a starší, je nerealistické, že institucionální církev jako celek bude restrukturalizována tak, aby podporovala tento biblický model učednictví.

Další faktor ovlivňující nedostatečnou pozornost k přípravě na kazatelskou službu souvisí s tím, jak se někteří kazatelé bojí ztráty své vnímané duchovní autority, pokud přiznají svou zlomenost a nejenže budou usilovat o uzdravení, ale otevřeně budou sdílet své příběhy o utrpení a přínosech terapie se svými lidmi.

Vzpomínám si, jak jsem seděl ve třídě teologického semináře s asi 30 svými spolužáky, když nám profesor, starší kazatel velkého sboru, řekl bez jakýchkoliv pochybností, abychom nikdy nedovolili, aby se k nám sbor přiblížil, natož aby o nás věděl něco osobního, abychom nebyli vnímáni jako méně autoritativní a neztratili své morálně-duchovní postavení duchovních vůdců.

Výsledkem byla vzpoura, protože jeden po druhém jsme hlučně konfrontovali tohoto profesora s tím, jak nesmírně neautentický byl jeho postoj. Stejně dobře mohl říci: „No, pánové, protože všichni víme, že ovce jsou hloupé, špinavé a dělají věci, které vám mohou zkomplikovat život, ať děláte cokoli, držte si od nich odstup, aby vám neposkvřily život!“

Bez ohledu na to, co bylo zamýšleno, přesně to jsme všichni slyšeli a byli jsme tím šokováni.

Jaké zkušenosti máte s poradenstvím věřícím sourozencům, kteří byli traumatizováni kazateli? Jaký je rozsah tohoto problému?

Rozsah této problematiky je kvantitativně i kvalitativně významný.

Z kvantitativního hlediska jsem měl a stále nechávám mnoho mých klientů vyjadřovat potřebu uzdravit se z ran přímého zneužívání a také z nehorázné necitlivosti a lhostejných postojů a chování ze strany vedoucích ve sboru.

„Dokonalí lidé nejsou to, co je potřeba k zastavení bolesti.“

Kvalitativně je šířka a hloubka způsobených ran hluboce znepokojující. Zabýval jsem se vším od letitého každotýdenního znásilňování katolickými kněžími až po zradu jednotlivců, kteří léta věrně sloužili, jen aby byli nahrazeni na svých sborových pozicích, protože už nevypadali dost mladě, aby odpovídali modelu hledajících lidí.

Vím, že neexistují dokonalí kazatelé. Dokonalí lidé nejsou to, co je potřeba k zastavení bolesti. Kromě toho, aby vedoucí vykonávali svou léčitelenskou práci, je zapotřebí uvědomění a citlivost k tomu, jak samotná kultura průměrného sboru posiluje samotné struktury moci a autority, díky nimž jsou věřící mimořádně náchylní ke zkušenostem zranění a zrady.

Věřící se učí důvěřovat a respektovat své kazatele. Pavel chápal, jaké nebezpečí je v tom, že dovoluje vedoucím mít takový vliv, a proto požadoval, aby úroveň zbožnosti a bezúhonnosti byla tak vysoká.

Sloužil jsem v radách starších s muži malé hloubky nebo charakteru jen proto, že si někdo myslel, že je dobrý nápad mít v radě starších právníka nebo nějakého bohatého podnikatele. Pastorační péče se tam moc neprováděla.

Výkřik srdce zraněného sborem je vždy stejný: „Nikdy jsem nečekal, že se s mnou ve sboru budou

takto zacházet. Cítím se tak zrazený, tak jak mám vůbec věřit, že se ve světě budu cítit milován a v bezpečí?“

Jak bylo možné těmto situacím předejít nebo je zlepšit? Co se dalo udělat jinak?

Dokud nebude model moci, vědění a postavení nahrazen na Krista zaměřenou silou pokory, hledání a služby, neudělají semináře a sbory velký pokrok směrem k předcházení těmto slabostem nebo k lepšímu přístupu.

Prostředky k takovému radikálnímu přeorientování duchovních vůdců na charakter a model Toho, o kterém tvrdíme, že ho následujeme, budou vyžadovat přijetí a aplikaci druhu specifických nástrojů a strategií běžně používaných profesionálními terapeuty a profesionálními životními kouči.

Poradci se obvykle zaměřují na zotavení, koučové na objeovávání (silných stránek, darů, zdrojů).

Terapeuti vyškolení v řešení traumatu jsou ještě efektivnější, protože prakticky veškerá dysregulace lidského chování, myšlení a emocí je traumagenní povahy, což znamená, že má svůj původ a je přímo ovlivněna šokem a/nebo vývojovým traumatem.

Terapeutická komunita vyvinula mimořádně užitečné nástroje pro hodnocení a léčbu základních problémových oblastí, jako jsou neléčená traumata, deprese a úzkost – které jsou běžně důsledkem nevyřešeného traumatu – nemluvě o závažných nediagnostikovaných stavech, jako jsou poruchy osobnosti, které mohou způsobit zkázu ve vztazích.

„Osobně znám kazatele, kteří jsou narcisté a způsobují obrovskou bolest těm, o které se starají.“

Osobně znám kazatele, kteří jsou narcisté a způsobují obrovskou bolest těm, o které se starají.

Bůh ti pomáhej, pokud se je odvážíš konfrontovat s tím, jaký vliv mají na ostatní.

Kultura musí být reorganizována kolem druhu bezpečného soucitného učednictví, který jsem popsal, a naštěstí infrastruktura již existuje. Lidem pomáhající profese koučování a poradenství mají ohromné znalosti o procesu transformace, pokud by si to církevní představitelé uvědomili a věnovali se tomu, co mohou nabídnout.

Kazatelé, kteří chápou limity svého studia, samozřejmě doporučují svým věřícím jít ke kvalifikovaným odborníkům, ale terapie vyžaduje čas a zdroje, které ne každý syn nebo dcera Boží nutně má.

Kdyby byl sbor lépe strukturován tak, aby přijal a podporoval hluboké uzdravení a byl ochotnější hledat vedení těch z nás v předních liniích utrpení lidí, mohlo by se pomoci mnohem více duším a vliv sboru by se výrazně zlepšil.

My, sbory, jsme po všech těch letech zdánlivě ještě nepochopili, že na nevěřící nepůsobí naše zbožná kulisa dobře, když nás poznají a vidí v našich ranách, nedostacích a selháních. Hledají místo, které učí lidi, jak být skutečnými.

Propásli jsme příležitost zdůraznit nikoli naši zbožnost, ale Ježíšovo milosrdenství a milost pro lidskou situaci.

Je ironií, že jeden z nejužitečnějších nástrojů duchovní transformace hledajících lidí je obvykle

odsouván do sborového suterénu - do skupiny *Anonymní alkoholici*. Síla tohoto programu je v duchovním zaměření na pokorné přiznání vlastních zápasů v bezpečném kontextu, který neodsuzuje. Sbor se mohl od *Anonymních alkoholiků* hodně naučit.

Když se vynoříme z izolace COVID, na jaká nová nebezpečí bychom si měli dávat pozor?

Lidské bytosti byly stvořeny pro bezpečné, bezpodmínečně milující spojení, které se klinicky označuje jako bezpečné připoutání. COVID způsobil zmatek v potřebě lidí po spojení obecně, přičemž hlavními viníky jsou strach z neznámého a izolace.

„Jako terapeut jsme já a moji kolegové zavaleni vlnou lidí trpících úzkostí a depresí související s COVIDem.“

Jako terapeut jsem já a moji kolegové zavaleni vlnou lidí trpících úzkostí a depresí související s COVIDem. Totéž hlásí lékaři. Ve vztahu k otázce nebezpečí je COVID jedním z více destruktivně polarizujících problémů v Americe, protože se střetly jak strana „svobody“, tak strana „odpovědnosti“. Ježíš nás varoval, že národ rozdělený sám proti sobě nemůže obstát.

Hluboce mě znepokojuje to, co vidím jako mentalitu „*Amerika na prvním místě, křesťanství až na druhém místě*“ mezi určitou politickou skupinou věřících. Toto vzdání se skutečně biblických hodnot považuji za nebezpečnější než samotnou pandemii.

Jako věřící nejsme povoláni klást svůj výklad Ústavy USA nad výklad hodnot Božího království.

Jak může například věřící ospravedlnit, že nepovažuje za důležité mít „potřeby druhých nad svými vlastními“ a odmítne se nechat očkovat?

Není Písmo jasné, když ve Filipským 2:1-4 říká:

„Jestli jste vůbec něco získali z následování Krista, pokud jeho láska změnila váš život, pokud být ve společenství Ducha znamená cokoli pro vás, pokud máte srdce, pokud vám na tom záleží - pak mi udělejte laskavost:

Domluvte se navzájem, milujte se, buďte hluboce založení přátelé. Netlačte se cestou dopředu; nemluvte sladkou cestou na vrchol. Dejte sebe stranou a pomozte ostatním dostat se dopředu.

Nebudte posedlí získáváním vlastní výhody. Zapomeňte na sebe dostatečně dlouho, abyste mohli podat pomocnou ruku.“

Církev byla unesena politikou takzvané „osobní svobody“ a „práv“ a my jsme ztratili směr, svou vůli a svůj vliv.

Jakou radu byste na základě svých zkušeností dali výborům pro vyhledávání kazatelů sborů nebo jejich výborů starších?

Vyzval bych je, aby přestali hodnotit potenciální lídry jednoduše podle jejich životopisů a kariérních zkušeností a požadovali minimálně počáteční hodnocení kvalifikovaným profesionálním terapeutem (někým, kdo je klinicky vyškolen a radí z hlediska Krista), přičemž, než výsledky budou sděleny, vyberte skupinu vedoucích, kteří chápou hodnotu takového hodnocení a podpořili by takové

jednotlivce, kteří by získali pomoc, kterou potřebují.

Kandidát, který prokáže pokorné uznání potřeby uzdravení a je ochoten zavázat se k transformaci, je lepší kandidát než někdo, kdo tak neučinil.

Pavel poukázal na to, že jediný způsob, jak skutečně sloužit druhým se soucitem, je potřebovat Boží soucit pro vlastní zápasy.

MARK WINGFIELD

[Baptist News Global](#)

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)